

βοθρίζω Ἀμοργ. κ. ἄ.—Λεξ. Δημητρ. βουθρίζω
Κάλυμν.—Λεξ. Δημητρ. γιοθρίζω Κάρπ. γιοθρίζω
Σύμ. γιοθρίν-νον Λυκ. (Λιβύσσ.)

Τὸ μεταγν. βοθρίζω = σκάπτω βόθρον.

Α) Κυριολ. **1)** Πληρῶ βόθρον καὶ γενικώτερον
πληρῶ τόπον διὰ χώματος ἢ ἄλλης ὕλης, ἐπιχώνω Κάρπ.
Σύμ. κ. ἄ.: Ἐγιοθρίσεν τὸν δρόμον ἀπὸ φρόκαλα Σύμ.

β) Φράττω δι' ἐπισωρεύσεως χώματος ἢ ἄλλης ὕλης
Κάρπ. Σύμ. Καὶ ἀμτβ. φράττομαι Κάρπ. Σύμ.: Ἐγιοθρί-
σαν τ' ἀλλάκις Κάρπ. Ἐγιοθρίσει ἡ πόρτα ἀπὸν τοῖς κο-
μέσιν καὶ ἔν-ἐν-νοίε Σύμ. **2)** Κατασκευάζω εἰς τὴν
ἐκπλασσαν προβλήτα δι' ἐπιχώσεως Λυκ. (Λιβύσσ.)

Β) Μεταφ. **1)** Ρίπτω τινὰ πρηνῆ Κάλυμν.—Λεξ.
Δημητρ. **β)** Μέσ. κατέρχομαι κατωφερῇ τόπον Κάλυμν.

2) Ἀτιμάζω Ἀμοργ.—Λεξ. Δημητρ.: Τὸ βουθρίσαν
τὸ κορίτσι Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Ἐσὲ καὶ τὴ βασίλισσα ἤθελε νὰ βοθρίσω

καὶ τὴν Κωνσταντινούπολι χοίρους νὰ τὴ γεμίσω

Ἀμοργ.

* **βόθρικας** ὁ, βόθρικας Χίος—Λεξ. Βλαστ 373
Δημητρ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. * βοθρίκι.

Λάκκος ἐνθ' ἄν.: Ἐπασε ἔς τὸ βόθρικα Λεξ. Δημητρ.
Πβ. βόθρος.

* **βοθρίκι** τό, βοθρίκι Χίος.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόθρος ἢ βοθρί καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ίκι. Περί τῆς ἀναπτύξεως ἐρρίνου εἰς τὸν τύ-
πον βοθρίκι Ἰδ. ΦΚουκουλ. ἐν Ἀθηνῶν 49 (1939) 79 κέξ.

Βοθρί 1 γ, ὁ ἰδ. Πβ. βόθρος.

βόθρος ὁ, κοιν. βόθρους βόρ. ἰδιώμ. βοῦθρος
Κάλυμν. βόρθος Νάξ. κ. ἄ. βόροθρος Ἀθῆν. βόθος
Μύκ. βότος Χίος.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. βόθρος ὁ τύπ. βόροθρος ἐκ συμφύρ.
πρὸς τὸ βάραθρο. Τὸ βόθος κατ' ἐπίδρασιν τοῦ βό-
θρονος, δι' ὃ ἰδ. βόθυνας.

1) Λάκκος, ὄρυγμα Κάρπ. Μύκ. Χίος κ. ἄ. **β)** Λάκ-
κος ἐν τῇ κοίτῃ ποταμοῦ ἢ ἐν τῷ πυθμένι θαλάσσης
Λεσβ. Χίος. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βόθρος
Κάρπ. Νίσυρ. Βόθροι Νάξ. Βόθροι Νάξ. (Ἄνω Ποταμ.
Βόθρ. Φιλότ.) **2)** Ὁ ὑπόγειος λάκκος οἰκίας, εἰς ὃν
ἀποχετεύεται ὁ ἀπόπατος καὶ τὰ ἀκάθαρτα ὕδατα κοιν.

Πβ. βόθρακας, βοθρί, *βόθρικας, *βοθρίκι, βό-
θρουλας, βόθυνας.

βόθρουλλας ὁ, Ρόδ. (Κάστελλ.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. *βοθρουόλλι.

Χάσμα γῆς, λάκκος. Συνών. βύθουλλας. Πβ.
βόθρος.

βόθυνας ὁ, Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.) βόθονας Κέως Πάρ.
Πελοπν. (Οἶν.) βόθονας Εὐβ. (Στρώπον.) Ἡπ. Θεσσ.
βούθονας Ἡπ.—Λεξ. Βλαστ. 373 βούθ'νας Στερελλ.
(Αἰτωλ. Ἀρτοτ.) βόθονας Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Θράκ. (Αἰν.)
Σάμ. βόθυνε Τσακων. βουθῆνα ἢ, Β. Εὐβ. βόθυνο
τό, Κῶς.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βόθυνος. Τὸ βόθονας κατ' ἀνα-
λογικὴν ἐπίδρασιν τοῦ βόθρος.

1) Βόθρος 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. **β)** Βόθρος 1 β, ὁ
ἰδ., Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.): Παροιμ. Τὸν ῥέμα
κάτ' ἀδέλ' κὶ τὸν βόθονον βαρέλ' (ἐπὶ τερατολόγου) Σάμ.

γ) Μικρὸς λάκκος ἐν τῷ λιμνάζει ὕδωρ τῆς βροχῆς

Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.) **2)** Τὸ μεταξὺ δύο λόφων βαθὺ μέ-
ρος Θεσσ. (Ἀλμυρ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βόθονας Εὐβ. Θήρ.
Κρήτ. Μήλ. Μύκ. Βούθονας Ἀμοργ. Βοθόνοι Ἀμοργ.
Κάλυμν. Χίος (Καρδάμ. Λιθ.) Βόθυνα ἢ, Κέρκ.

βοιβόδας ὁ, πολλαχ. βομβόδας πολλαχ. βορ.
ἰδιώμ. καὶ Πελοπν. (Λακων.) βόιβοδας πολλαχ. βόι-
βουδας πολλαχ. βορ. ἰδιώμ. βοιβοδᾶς Πελοπν. (Καλάμ.)
Σκίαθ. βοιβόδας Σκίαθ. βοιβοδᾶς Λεξ. Μ'Εγκυκλ.
βοιβόδος Πελοπν. (Μεσσ.) βοιβόδας Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
βόιβοδας Θράκ. (Μέτρ. Τσακίλ.) βόιβοτας Πόντ. (Τραπ.)
βόιβοντας Ἡπ. (Δροβίαν. κ. ἄ.) Πελοπν. (Ἀρχαδ. Καλά-
βρυτ. Λάστ. Οἶν. Σουδεν. κ. ἄ.)—Λεξ. Ἐλευθερουδ. Δη-
μητρ. βόιβοντας Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Χαλκιδ.) Στε-
ρελλ. (Παρνασσ.) βοιβῆς Πελοπν. (Μάν.) Θηλ. βοιβο-
δίνα πολλαχ. βομβουδίνα πολλαχ. βορ. ἰδιώμ. βοιβον-
τίνα Ἀθῆν. Αἰγιν. Θήρ. Πελοπν. Σίφν. κ. ἄ.—Λεξ. Δη-
μητρ. βομβουντίνα Ἡπ. Θεσσ. Σάμ. Στερελλ. (Παρ-
νασσ.) βοιβίνα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ Σλαβ. *voi-voda*. Ὁ τύπ. βοιβόδος καὶ
μεσν. Πβ. ΚΠορφυρογ. 3, 168 (ἐκδ. Βόννης) ἄρχοντα δὲ
εἰς αὐτοὺς εἶτε ἰδιον εἶτε ἀλλότριον ποτε οὐκ ἐκτίσαντο,
ἀλλ' ὑπῆρχον ἐν αὐτοῖς βοιβόδοι τινες, ὧν πρῶτος βοέ-
βόδος ἦν ὁ προορηθεὶς Λεβεδίας. Ὁ τύπ. βοιβῆς κατ'
ἀνομ. ἐκ τοῦ ἀμαρτ. βοιβοδῆς.

1) Διοικητὴς ἐπαρχίας ἢ πόλεως πολλαχ.: Ἄσμ.
Θέλω νὰ γίνω βοιβόντας ἔς τὴν Ἀρτα καὶ ἔς τὸ Λοῦρο
Ἡπ.

Πέντι πασιᾶδιν τὸν κρατοῦν κὶ δέκα βομβουντᾶδιν
Μακεδ.

Ἀνάθεμά τὴν τὴν ἀρχή, | τὸν ἑπαρχο καὶ τὸ βοιβῆ
Μάν. **β)** Διοικητικὸς ἢ ἐφοριακὸς ὑπάλληλος (ἐπὶ τουρ-
κοκρατίας) πολλαχ. **2)** Πρόκριτος, ἄρχων πολλαχ.:
Παροιμ.

Ἄς μὲ λένε βοιβοντίνα | κὶ ἄς ψοφῶ ἀπὸ τὴν πείνα
(ἐπὶ τοῦ χάριν ἐπιδείξεως κοινωνικῆς ἀδιαφοροῦντος διὰ
οὐσιώδεις ὑλικὰς ἀνάγκας) Ἀθῆν. κ. ἄ. **β)** Ὁ ἔχων
ἥθος ἀρχοντικόν, εὐγενὴς Ἡπ. (Ζαγόρ.): Τὶ βοιβοντα
πού ἄσαι ἢ δεῖνα! (σύζυγον εὐγενῆ). **3)** Ἀρχηγὸς κα-
κοποιῶν Θράκ. (Μέτρ.)

βοιδάγγελος ὁ, Πελοπν. (Οἶν.) βοιδάγγιλους
Θεσσ. Στερελλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ ἄγγελος.

Ἀνθρωπος ἔχων ὠραίαν μορφήν καὶ ὠραῖον παρά-
στημα, ἀλλὰ ἡλίθιος.

βόιδακας ὁ, Πελοπν. (Μάν.) βούδακας Κρήτ.
(Κίσ. Σέλιν. κ. ἄ.) βούδακας Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. βόιδι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ακας.

1) Μέγας βοῦς ἐνθ' ἄν. Συνών. *βόιδακας, *βοι-
δάνος, βόιδαρος. **2)** Μετων. ἄνθρωπος εὐήθης,
βλάξ. Συνών. βοιδάκι, βοιδαλᾶς, βοιδαρᾶς, βόι-
δαρος, βοιδέλλα, βόιδι. Πβ. βοιδινός, βοιδόβοιδο.

βοιδάκι τό, κοιν. βοιδάκι Κρήτ. κ. ἄ. βοιδάκ'
βόρ. ἰδιώμ. βοδάκι πολλαχ. βοιδάκι πολλαχ. βοι-
δάκ' πολλαχ. βορ. ἰδιώμ. βοδάτσι Μεγίστ. βοιδάτσι
Σῦρ. βοιδάκι Κεφαλλ. βοάκι Ρόδ. βοιδάκι Κάρπ.
βοιδάτσι Χίος βοιδάκι Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βόιδι. Τύπ. βοιδάκιν καὶ μεσν.

Πβ. Διήγ. παιδιόφρ. στ. 591 (ἐκδ. GWagner σ. 161) «ὥσάν ἐσέν κακότυχον, μωρόλαλον βοδάκιν».

1) Μικρὸς βοῦς κοιν. Συνών. βοιδέλλι, βοιδό-
πουλλο, βοιδούδι, βοιδούλλι. 2) Βόιδακας 2, ὁ ἰδ.,
κοιν. 3) Πληθ. βοιδάκι, παιδιὰ καθ' ἣν τὰ μέλη τῆς
ἡττημένης ομάδος δέχονται εἰς τὴν ράχιν τῶν τὰ μέλη
τῆς νικητρίας Σάμ. 4) Τὸ ἔντομον μελολόνηθη ἢ κοινή
(melolontha vulgaris) Ἄνδρ. Κύθν.

Ἡ λ. ὑπὸ τοὺς τύπ. Βοῦάκι καὶ Βοῦάτοι καὶ ὡς το-
πων. Κάμπ.

* βόιδακλας ὁ, βούδακλας Μύκ. βούακλας Ρόδ.
βούακλος Ρόδ. βούδακλος Χίος.

Μεγεθ. τοῦ οὗς. βόιδι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άκλας, παρ' ἣν καὶ -ακλος.

Μέγας βοῦς. Συνών. βόιδακας, *βοιδάνος, βόι-
δαρος.

βοιδαλαῖς ὁ, Πελοπν. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ οὗς. βόιδι. Ὁ μεταπλασμός διὰ τοῦ -αλαῖς
κατὰ τὸ συνών. μπουνταλαῖς.

Βόιδακας 2, ὁ ἰδ.

βοιδαλειψέα ἡ, Εὔβ. (Αὐλωνάρι.)

Ἐκ τῶν οὗς. βόιδι καὶ *ἀλειψέα < ἀλείφω.

Τὸ μέρος τῆς κόμης τὸ φερόμενον ἀπὸ τοῦ μετώπου
πρὸς τὰ ἄνω (κατὰ μεταφ. ἀπὸ τῆς πώας, τὴν ὁποίαν ὁ
βόσκων βοῦς κατακλίνει ὑγραίνων διὰ τῆς γλώσσης του).
Συνών. βοιδόγλειμμα, βοιδογλειψία, βοιδογλειψία,
βοιδολειψία, βοιδολειψία.

βοιδάλετρο τό, Πελοπν. κ. ἄ.

Ἐκ τῶν οὗς. βόιδι καὶ ἀλέτρι.

Ἄροτρον συρόμενον ὑπὸ βοῶν.

* βοιδαλιὰ ἡ, βουδαλιὰ Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. βόιδι κατὰ τὸ σκορδαλιὰ.

Βόειον κρέας.

βοιδάλογα τά, Ἡπ.

Ἐκ τῶν οὗς. βόιδι καὶ ἄλογα.

Βόες καὶ ἄλογα μαζί: Ἄσμ.

Ἡῦρα κοπάδια ἀλόγιστα, βοιδάλογα ἀγέλες.

βοιδάμαξα ἡ, σύννηθ. βοδάμαξα σύννηθ. βοιδά-
μαξο τό, πολλαχ. βουδάμαξον πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τῶν οὗς. βόιδι καὶ ἀμάξι.

Ἀμαξα συρομένη ὑπὸ βοῶν. Συνών. ἀραμπᾶς 1.

* βοιδάνος ὁ, βουδάνος Πόντ. (Τραπ.) βουδᾶνος
Πόντ. (Τραπ.) βουδανὸς Πόντ. (Τραπ. κ. ἄ.) βουδᾶνός
Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. βόιδι καὶ τῶν καταλ. -άνος -ᾶνος,
αἵτινες ἀπεσπᾶσθησαν ἀπὸ τὸ κοτζαμάνος καὶ πεζιρ-
κῆνος ἐκ τῶν Τουρκ. kocaman = μεγαλόσωμος καὶ
bezirgân = πραγματευτής. Ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀρχ.
Πόντ. 12 (1947) 60. Ὁ τονισμός τοῦ βουδανὸς κατ' ἀνα-
λογίαν τῶν εἰς -ανός.

Μέγας βοῦς ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἐκόδωρεν τὸν βουδανὸν καὶ κουβαλεῖ λιθάρα
(ἐκόδωρεν = ἔξευξε) Τραπ.

Ἀν ἀποστέκ' ὁ βουδᾶνόν, κρούγ' ἄτον τῶν τσιπουκῆας
(τῶν τσιπουκῆας = κτυπήματα βέργας) αὐτόθι. Συνών. βόι-
δακας, *βόιδακλας.

βοιδαράκι τό, ἀμάρι. βοδαράκι Κῶς.

Ἐποκορ. τοῦ οὗς. βοιδαράς ἢ βοιδάρις.

Παῖς βουκόλος. Συνών. βοιδαρέλλι, βοιδοσκαροῦδι.

βοιδαράς ὁ, Πελοπν. (Καλάμ. Μεσσ.) βοιδαράς
Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βόιδι καὶ τῆς καταλ. -αράς.

1) Φύλαξ ἀγέλης βοῶν, βουκόλος ἐνθ' ἄν. Συνών.
ἰδ. ἐν λ. βοιδάς. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Βουδαράς καὶ
ὡς παρωνύμ. Θήρ. 2) Μετων. ἄνθρωπος δύσνους, εὐή-
θης Πελοπν. (Καλάμ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. βόιδακας 2.

βοιδαρέλλι τό, ἀμάρι. βοιδαρέλλι Δαρδαν. (Κα-
λαφατ.)

Ἐποκορ. τοῦ οὗς. βοιδαράς ἢ βοιδάρις διὰ τῆς
παραγωγικῆς καταλ. -έλλι.

Βοιδαράκι, ὁ ἰδ.

βοιδάρις ὁ, Ἡπ. βοιδαράς Μακεδ. βοδάρης
ἀγν. τόπ. βουδαράς Μακεδ. β'δάρ' ὁ θάσ. βουάρις
Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βόιδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρις.

Βοιδαράς 1, ὁ ἰδ.

βόιδαρος ὁ, Πελοπν. (Κορινθ. Λάστ.) βούδαρος
Κρήτ. βόδαρους Μακεδ. βούδαρος Κρήτ. Σῦρ. Θηλ.
βουιδάρα Κρήτ Σάμ.

Μεγεθ. τοῦ οὗς. βόιδι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-αρος.

1) Μέγας βοῦς ἐνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *βόι-
δακλας. 2) Μετων. ἄνθρωπος εὐήθης, βλάξ Κρήτ.
Πελοπν. (Κορινθ.) Συνών. βόιδακας 2.

βοιδάς ὁ, Μακεδ. Πελοπν. (Κορινθ. Τριφυλ.) Τήν.
κ. ἄ. βουδᾶς Εὔβ. βουγδᾶς Σίφν. βοᾶς Ρόδ. βούι-
δας Μύκ. Θηλ. βουιδού Μύκ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βόιδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλή-
ξεως -ας.

Α) Κυριολ. 1) Φύλαξ βοῶν, βουκόλος ἐνθ' ἄν. Συ-
νών. βοιδαράς, βοιδάρις, βοιδοβοσκός, βοιδολά-
της, βοιδοσκάρης, βοιδοφυλάχτης. 2) Κτήτωρ
βοῶν Σίφν. 3) Ἐμπορος βοῶν Μακεδ. 4) Κρεοπώλης
Πελοπν. (Τριφυλ.) 5) Ταῦρος Ρόδ.

Β) Μεταφ. 1) Σκαιὸς τοὺς τρόπους, ἀγενής Σίφν.

2) Εὐήθης, ἡλίθιος Μύκ. Σίφν. Τήν.: Τί βοιδᾶς ποῦ
εἶναι αὐτός, νὰ μὴ καταλαβαίνει τόσο καὶ τοῦ γίνεται!
Τήν. Ἀ, μαρὲ βοιδᾶ, ποῦ νοιῶθ' ἐσύ! Μύκ.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Βοιδᾶς παρωνύμ. Λέρ. Βουδᾶς το-
πων. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος.

βοιδάσκι τό, Ἡπ. βοιδασκι Κρήτ. βοδάσκι Ρόδ.
(Ἀπόλλων.) βουδάσκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὗς. βόιδι καὶ ἀσκή.

1) Ἀσκὸς ἐκ δέρματος βοῦς Ἡπ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.) β) Μέγας ἀσκὸς ἐξ ἄλλου δέρματος Νάξ.
(Ἀπύρανθ.) 2) Βάτραχος μικρός, ὅστις τραγόμενος ὑπὸ
τῶν βοῶν προξενεῖ τὸν θάνατον αὐτῶν Ρόδ. (Ἀπόλλων.)

βοιδάφτι τό, ἀμάρι. βοιδάφτι Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὗς. βόιδι καὶ ἀφτί.

Τὸ ἀφτί τοῦ βοῦς.

βοιδάχναρο τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ. ἄ. βοιδά-
χναρο Πελοπν. (Ἀνδροῦς.)

